

ριλάβη ὁ τύπος ἀπὸ τὸ αὐτί, ἂν καὶ λιγάκι μὲ τὸ γάντι, τὸ ὅποιον ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν συνειθίζω νὰ φορῶ καθὼς ξέρει κι ἀπὸ ἄλλοτε, ἔρχομαι ἀπὸ τὸ φιλόξενο «Νουμᾶ» νὰ τοῦ τὰ πῶ ἀνοιχτότερα.

Ἄπὸ ποῦ ἀντλήσε τὸ θράσος καὶ τὸν κυνισμό ὁ κύριος αὐτὸς ν' ἀθετῇ τῇ διαθήκῃ ἐνός Ἀβέρωφ καὶ μὲ ποιό δικαίωμα, ἔκανε τόσα χρόνια νὰ μὴ φανερωθῇ ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς καὶ τῆς σκέψης τοῦ ἔσοχου ἐκείνου πατριώτη; μπορεῖ νὰ γίνη μεγαλειότερο ἔγκλημα ἀπ' αὐτό;

1ον) Πρὸς τὴ μνήμη ἐνός ποῦ εἶδε τόσο πλατιά τὸ μέλλον τοῦ Ἑθνους;

καὶ 2ον) Πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ θεάτρου, στοὺς ὁποίους ἐχαρίζετο μιὰ τόσο μεγάλη ἠθικὴ κ' ὄλικὴ ἐνθάρρυνση;

Ἡ ἀπάντησις ἔρχεται μόνῃ της. Τὸ θράσος καὶ τὸν κυνισμό τὸν ἀντλήσεν ἀπὸ τὸ αἰσχρο περιβάλλον. Ἐμμήθηκε τὸ παράδειγμα ὄλων τῶν ἄλλων κ' ἐσυμφώνησε μὲ τὸ πνεῦμα ποῦ ἐβασίλευσε στὴν ἐποχὴ του. Τί θὰ πῆ ἡ θέλησις τοῦ Ἀβέρωφ μπροστὰ στὴ θέλησις τοῦ μικροῦ ἐμένα κι ἀνεξέλεγκτου κοτζάμπιασι; Ποιὸς θὰ βρεθῇ ποτέ, καὶ ποιὸς προπάντων θὰ τολμήσῃ νὰ μὲ κατηγορήσῃ; Θὰ κάνω ὅ τι θέλω ἐγὼ κι ὄχι ὅ τι θέλησεν ὁ Ἀβέρωφ. Κι ἀντὶ ν' ἀποφασίσῃ γιὰ τὰ καθέκαστα, κι ἀντὶ νὰ πλατύνῃ τὴν ἐξήγησι τοῦ κληροδοτήματος πρὸς τὸ καλὸ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς μουσικῆς, τὸ στένειρε σὰν τὴ στενή του τὴ σκέψῃ καὶ τὸ ἔκανε πίσουρα. Τί σημασία εἶχε γι αὐτόν ἂν στό μεταξὺ ἐφανερώθηεν ἕνας Καμπύσης, γιὰ νὰ μὴν ἀναφέρω ὀνόματα συγγραφέων ποῦ εἶναι στὴ ζωῇ, ποῦ θὰ ἔπρεπεν ἀμέσως νὰ τὸν προσκαλέσῃ καὶ νὰ νοῦ δώσῃ ὅλα τὰ μέσα νὰ πῆ στὴν Εὐρώπη νὰ σπουδάσῃ καὶ νὰ μορφωθῇ; Τί σημασία ἔχει γι αὐτόν, ἂν τώρα ἀκόμα ὁ μουσουργὸς κ. Μάριος Βάρβογλης, γιὰ τὸν ὅποιον ἐνθουσιάζετο ἕνας Σαβιγγιάρ διευθυντῆς ἐπὶ χρόνια τοῦ Κονσέρ Λαμουρέ, στό Παρίσι κ' ἐπικαλοῦμαι γι αὐτὸ τὴ μαρτυρία τῆς ὀδοῦ Σπεριάντσιας Καλό, ποῦ βρισκεται αὐτὲς τὶς μέρες μεταξὺ μας—τί σημασία, λέω, ἔχει, ἂν παιδεύεται, μὲ τὸ λίγο μιστὸ ποῦ τοῦ στέλνει ὁ πατέρας του, νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν τρικυμία τῆς βιοπάλης γιὰ νὰ χύσῃ στὴ σύνθεσι τὴν λαχρὴν του κι ἑλληνικώτατη προσωπικότητα; Τί σημασία ἀκόμα μπορεῖ νὰ ἔχη ὅτι τόσοι νέοι μὲ ταλέντο, θὰ ἔπαιρναν κάθε χρόνο— ἕνας ἕστερα ἀπ' τὸν ἄλλο— τὸ βραβεῖο ποῦ τοὺς ἀνήκει δικαιοματικώτατα, καὶ θὰ εἴρισκαν τρόπο νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ τέλμα ποῦ τοὺς ἔχει ρίξει ἡ ἐγκληματικὴ ἀστοργία τοῦ τόπου μας πρὸς κάθε ἀνθρώπο διακρινόμενο στὰ γράμματα; Ἄς εἶναι καλὰ τὰ κορίτσια τῶν μπακάληδων, ποῦ ὄλ' αὐτὰ τὰ κάνουν

λιανὰ καὶ τὰ παίζουν στό πιάνο συνατινές.

Πολλὲς φορὲς ἔγινε ἐκστρατεία δημοσιογραφικὴ ἐναντίο τοῦ κ. διευθυντῆ τοῦ ἰδρύματος τῆς ὀδοῦ Πειραιῶς, καὶ πολλὲς φορὲς, ἕστερα ἀπὸ τίς διάφορες ἀποκαλύψεις ποῦ ἔγιναν σὲ βάρος τῆς ἀμειβθείας του εἶπαν πολλοὶ μ' ἀνικνούφισι:

— Ἐπιτέλους αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ θὰ τὴ γλυτώσῃ! — Κι ὅμως τὴν ἐγλύτωσε. Καὶ τὴν ἐγλύτωσεν ὅλες τίς φορὲς *σκανδαλωδῶς* γιὰ νὰ μεταχειριστῶ καὶ μιὰ δημοσιογραφικὴ ἔκφρασι. Τόσο μάλιστα, ποῦ μεταξὺ ὄλων ὅσα ἐδιαδόθησαν, ἐδιαδόθηκε κι ὅτι ὁ κ. Νάζος εἶναι ἀκλόνητος, χάρι σὲ γραφτὸν ὄρον συμβολαίου ποῦ ἔγινεν ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν Ἀβέρωφ.

Δὲν ξέρω ἂν ἀληθεύει τέτοια τερατώδης διάδοσι. Ἀφοῦ ὅμως αὐτὸς ἔχει τὸ θράσος νὰ παραβαίνῃ ὄρους κληροδοτήματος, νομίζω πὼς δίνει ὅλο τὸ δικαίωμα στὴ φωτεινὴ μας Κυβέρνησι νὰ τὸν κάλῃ σ' ἀπολογία καὶ νὰ τὸν στείλῃ ἀπὸ κεῖ ποῦ ἦρθε. Γιατὶ εἶναι ντροπὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα ὀλόκληρη, ὅταν ἕνας ἀνθρώπος ποῦ δὲν εἶναι ὄχι μουσικός, ἀλλὰ ποῦ δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται, νὰ κρατᾷ μιὰ θέση, ποῦ ἀνήκει δικαιοματικώτατα σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς μουσουργούς μας.

Νά, ὁ Καλομοίρης, ὁ Βάρβογλης, ὁ Λαμπιελὲ καὶ νὰ ἀκόμα κι ὁ Σαμῆρας. Ἄν, ὅπως λέει, ὁ κ. Νάζος εἶναι καλὸς διαχειριστῆς πρῶτοιο συζητήσιμο— ἄς τὸν κρατήσουν στὴ διαχείρισι τοῦ ἰδρύματος. Δὲν ἄκουσα ὅμως ποτέ μιν ἕνα διαχειριστῆ νὰ γίνῃ διευθυντῆς κοινοβουλευτικῶν. Τὰ σκουπίδια τοῦ παλαιοκομματισμοῦ ἄς σκουπιστοῦν μιὰ γιὰ πάντα, μὲ τὴν ἄγια σκοῦπι ποῦ κρατᾷ στὰ χέρια της ἡ ἀνορθωτικὴ μας Κυβέρνησι ποῦ ἐμήνησε τὴν ἀνοίξι της Φυλῆς. Εἶναι καιρὸς πιά.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΣΚΙΠΠΙΣ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

“ Η ΑΓΝΗ ”

τὸ καινούριον μελοδωρικόν. ποιητικὴν στὰ γραφεῖα μας καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου καὶ Κουζιάρου (ὁδὸς Σταδίου 42). Ἀρ. 1,50. Γιὰ τὸ ἔξοτερον 2 δο. δίχως ταχυδρομικά.

« ΚΡΟΝΙΟΝ »

ΚΟΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΟ

(Ὀδὸς Σταδίου, κάτω ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο)

Τὰ φτηνότερα καὶ διαλεχτότερα ἄρώματα. Κολώνια λουίζας καὶ λεμονιοῦ, εἰδικὴ γιὰ ἐντριβές καὶ λουτρό. Ἰδιαίτερον τμήμα γιὰ τίς κυρίες. Ἐύρισμα καθημερινὸ 5 δο. τὸ μήνα

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχρήτης: Δ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Γιά τήν Ελλάδα καί τήν Κρήτη δρ. 10. Γιά τὸ ἔξωτερικὸ φρ. χρ. 12,50.—Γιά τὶς ἐπαρχίαι δεχομάστε καὶ τρίμηνες συντρομές (3 δρ τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲν προπλερώσει τὴ συντρομή του.



20 λεπτά τὸ φύλλο. — Τὰ περσμένα φύλλα που λιοῦνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.



Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίосκια, καὶ στὶς ἐπιστολὴς στὰ πραχτορεία τῶν Ἐφημερίδων.

Η ΛΙΜΝΗ

ΤΟΥ ΔΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

(*Αφιερώνεται σὴν καλλιτέχνιδι τῆς ἀπαγγελίας
la Κλεοπάτραν Πετρῶφ).*

Ὡς πότε θ' ἀρμενίζουμε στὸν Ὀκεανὸ τοῦ Χρόνου
Κι ἀγύριστα θὰ φεύγωμε πρὸς τὸν αἰώνιον Ἄδη ;
Λιμάνι δὲ θὲ νὰ βρεθῆ στὸ πέλαιγο τοῦ Πόνου ;
Ἐν' ἄστρο στὸ σκοτάδι ;

Ἀκόμα δὲν ἐπέρασε, ὦ Λίμνη μου, ἓνας χρόνος
Καὶ νά: στὴν ἴδια ἀκρολιμνιά, στὸ ἴδιο τὸ λιθάρι
Ποῦ κάθησε ἡ ἀγάπη μου, κάθομαι τώρα μόνος,
Στὴ σιωπηλῇ σου χάρη.

Ἔτσι καὶ τότε μούγγριζες, φοιχτά, ἀνταριασμέναι
Καὶ σκάζανε στοὺς βράχους σου τὰ μαῦρα κύματά σου
Κι ὁ ἀγέρας πρὸς στὰ πόδια τῆς τὰ πολυαγαπημένα
Σκορποῦσε τὰ νερά σου.

Ξάφνου ἡ φωνὴ τῆς ἡ γλυκεῖα ἀκούσθη λιγωμένη
Κ' ἡ ἀκρολιμνιά σου ἀντήχησε τριγύρω μαγεμένη
Τὸ ζῦμα ἐστάθη κ' ἡ φωνὴ τοῦ ἀγγέλου μου μὲ πόνον
Λέει στὸν τρεχάτο Χρόνο ;

«Ὁ Χρόνε, στάσου ! μὴν πετᾶς ! Ὁ ὄρες φρερωτές,
Κρατῆστε τὴν ὀρμή σας
Ἄφῆστε νὰ χορτάσουμε στιγμὲς λαχταριστὲς
Ποῦ παίρνετε μαζί σας.

Τόσοι φτωχοὶ καὶ δύστιχοι νὰ τρέχετε ποθοῦνε,
Γι' αὐτοὺς μόνο προφτάστε
Καὶ πάρτε τους τὰ βάσινα ὅπου τὸς τυραννοῦνε
Ἐμᾶς, ὦ ἐμᾶς ξεχάστε !...

Τοῦ κάκου ἡ δόλια δυὸ στιγμὲς μονάχα ζητιανεύω
Ὁ Χρόνος φεύγει... πάει !...
Νύχτα, μὴ φεύγῃς κἂν ἐσύ, ὦ Νύχτα, σὲ ἱκετεύω !...
Μὰ νά: ἡ Αὐγὴ γελαίει...

Ἐμπρὸς λοιπόν ! Στοῦ Ἐρωτα γρήγορα τὴν ἀγκάλι
Τὴν εὐτυχία ἄς βροῦμε
Δὲν ἔχομε λιμάνι ἐμεῖς κι' ὁ Χρόνος ἀκρογαλί
Τρέχει, κ' ἐμεῖς περνοῦμε».

Ζηλιάρη Χρόνε, πές, γιατί τὶς ὄρες τῆς χαρᾶς μας
Ποῦ μᾶς χαρίζει ὁ Ἐρωτας, πανώριες, μαγεμένες,
Ἔτσι γοργὰ νὰ τὶς ἀφῆς, καθὼς τὶς πικραμένες
Στιγμὲς τῆς σιφορᾶς μας ;

Κ' ἔτσι γιὰ πάντα νὰ περνοῦν, νὰ χάνονται, νὰ σβήνουν ;
Οὔτ' ἓνα κἂν σημάδι τους ἀγνοῦ νὰ μὴν ἀφήνουν ;
Αὐτὲς ποὺ ἐσὸ μᾶς τὶς σκορπᾶς, αὐτὲς ποὺ ἐσὸ μᾶς φέρνει
Γιὰ πάντα νὰ τὶς παίρνεις ;

Τὸ βίβαθρό σου, ὦ χαμέ, ποτὲ δὲ θὰ γυρίσῃ
Μὲ τὶς ἡμέρες ποῦ ρουφᾶς ἀπ' τὴ φτωχὴ ζωὴ μας ;
Δὲ θὰ τὸ ἴδουμε πιά ποτὲ τὸ ἐρωτικὸ μεθύσι
Ποῦ σβύνεις στὴν ψυχὴ μας ;

Ὁ Λίμνη μου, ὦ βράχοι μου, ὦ σεῖς σπηλιές καὶ δάση
Σεῖς ποῦ ὁ Καιρὸς σᾶς σέβεται κ' αἰώνια θὰ ζήστε,
Ἐκεῖνη τὴν ἀθάνατη βραδεῖά, ὥραία μου Πλάση,
Ὁ μὴν τὴ λησμονήστε !

Νὰ μείνῃ στὴ γαλήνη σου καὶ στὸ φροντοῦνιασμά σου
Ὁ Λίμνη μου στὰ μαῦρα σου τὰ ἔλατα νὰ μείνῃ
Καὶ στᾶγρια αὐτὰ τὰ βράχια σου ποὺ γέρονουν στὰ νε-
Ἡ νύχτα μας ἐκεῖνη. ἴρά σου,

Νὰ ψιθυρίξῃ ἐρωτικὰ στὸ βραδινὸ ἀγεράκι
Νὰ ἠχολογᾷ στὶς ὄχτες σου ποῦ θὰ μιλοῦν μαζί σου
Νὰ λάμπῃ στὸ ἀσημένιο φῶς ὅπου τὸ φεγγαράκι
Θ' ἀπλόνη στὴ μορφὴ σου.

Κι' ὅταν βογγᾷ ὁ ἄνεμος, κ' ἡ καλάμιὰ στενάξῃ
Ὅ, τι κι ἂν ζῆ τριγύρω σου, ἀκούγεται, εὐωδιάζει
Ἐκεῖνη τὴν ἀγάπη μας, ποῦ πάντα ἐδῶ θάνθῃ
Αἰώνια νὰ θυμίζῃ.

E. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ